

Τώρα σιγή, πρό του επικειμένου κινδύνου, και εργασία, εργασία! Φιμώσατε το στόμα των φλυαρούντων εις δεκάδας στηλών εν ταίς εφημερίσι της Κωνσταντινουπόλεως και είπατέ τους να σκάψουν λάκκον βαθύν και να ένταφιάσουν εκεί και οίστρον και εύγλωττιαν. Όταν σας έπιτραπή ποτε ν' αναπνεύσετε έλευθερίαν, τότε α; την εκθάψουν ύπερφάνως, λέγοντες: έθυσιάσαμεν ό,τι προσφιλέστερον θνητώ: φλυαρείν. Τώρα συνδιαλλαγή και εργασία.

Καλιδάν

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΒΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Είδοσιω τους έν ταίς επαρχίαις φοιτητάς ότι έφέτος μετά την καταστροφήν μάλιστα του πολυτίμου προϊόντος μας, πρέπει να μείνωσι και μελετήσωσιν έν τώ ιδίω αυτού οίκω έκαστος, εάν δέν επιθυμή να ύποφέρει πολλαπλάς στερήσεις έννεκα της πρωτοφανούς ένταύθα ακρίβειας των τροφίμων, ένδυμάτων, και ιδίως των οικημάτων, των όποιων ή τιμή ηύξήθη κατά 40 οιο, εκτός της μετατροπής των παλαιών εις νέας δραχμάς. Μάθετε δέ ότι και ήδη δέν ύπάρχουν κενά δωμάτια ούδέ εις τά άκρα των Αθηνών.

Και ό αίτιος της ύπερτιμήσεως πάντων ό άπειρος εις όλα Τρικούπης έλαβε και αυτός τό μάθημα της άπειρίας του, και αναγκάζεται μετά λύπης του να εγκαταλίπη τό παρά τη πλατεία Ομονοίας μέγαρόν του και, διότι είνε βαρύ τό ένοικιον, και διά να δύναται να προσφυλάσσηται καλλίτερα, άν ποτε συμβή πάλιν, όπερ άπευχόμεθα, από τζαμοσπάσματα, άποσύρεται εις τά στενά.

Γ. Γ. Κακά σημάδια. Η άπώλεια της όμονοίας της Βουλής και του Ράλλη επέφερε την άπώλειαν και της άλλης Ομονοίας.

Είς σπουδαστής

— Ο μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ο κεραυνός επισκήπτων άμέσως έν ευρυχώρω αίθουση έχούση φάτνωμα χρυσοποίκιλον δέν θα ήδύνκτο να παραγάγη τρομερότερον άποτέλεσμα.

Ο βαρόνος ήνωρθώθη ύπό την επενέργειαν ήλεκτρικής τινος συγκρούσεως, έποίησε τρία βήματα πός τά πρόσω, έπειτα κάτωχρος γενόμενος, τους όφθαλμούς άπλανείς έχών, ιδρώτι περιρροόμενος, έμεινεν ακίνητος ώσει άπολελιθώμενος.

Εκτός του Ιακώβου Γρανδέν, όστις ούδέποτε είχεν άκούσει προφερόμενον τό όνομα Σαμαράνδ, οι άλλοι διετέλουν ύπό τό κράτος μεγίστης έκπλήξεως.

Ο Ραούλ έπλησίασε τόν πατέρα αυτού και τόν παρετήρησε φαινόμενος ότι ήθελε να έρωτήση αυτόν.

Η γενική έκπληξις ηύξήθη και ό Ιακώβος κατελήφθη έπίσης ύπό του ιδίου αισθήματος, ότε έφάνη τό άναγγελθέν πρόσωπον.

Ητόν ό Λυκογιάννης!

Οι όφθαλμοί του βαρόνου έσπινθηροβόλησαν.

Η παραζάλη τοιαύτη τις ήν, ώστε ούδεις των κυρίων τούτων μετέβη εις συνάντησιν του νεανίου και μόλις ήδυνήθησαν να παρατηρήσωσι την είσοδον προσώπου τινός, φέροντος ναυτικήν ένδυμασίαν. Τό πρόσωπον τούτο, τό όποιον ό ύπρέτης δέν είχεν άναγγείλει, είχε πυκνήν έρυθράν γενειάδα· αι τρίχες της κεφαλής του είχον τό χρώμα του πώγωνός του. Έκάθισεν ήσυχώς επί άνακλίντρου.

ΑΙ ΕΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒΗ.

ΤΑΡΑΧΑΙ

Η Αικατερινοσλάβη, γράφουν αί ρωσικάι εφημερίδες, την 20 Ιουλίου εύρίσκετο εις άναστάσιωσιν. Μυριοι λαού διήρχοντο τάς όδούς θραύοντες τάς θύρας των οικιών και κάταστρηάτων των Ιουδαίων και κλονόντες θάλασσαν πάντα τά έν αυτοίς. Αί όδοί και τά βουλευάτορα παρίστων οικτρών καταστροφής· θέαμα. Παντού ήκούοντο κόπετοι, πυροβολισμοί και τριγμοί των θραυόμενων επίπλων. Αίτια της θλιβεράς ταύτης ιστορίας ήτο τό ξυλοκόπημα χωρικής τινος ύφ' ενός έβραίου. Ίδού τι είχε συμβή: την πρωίαν της 20 Ιουλίου χωρική τις, συνοδευμένη ύπό του δεκαετούς υιού της, εισήλθεν εις τι έβραϊκόν παντοπωλείον δι' άγοράν εδωδήμων. Ο πατήρ ιδών επί της τραπέζης φουντόβιχ (βάρος 1)4 λίτρας) έλαβεν νομίζων αυτό ως παίγινην, και ήρχισε να παίζη με' αυτό. Παρατηρήσας τούτο ό υπάλληλος, ρίγνεται του παιδιού, του τό αφαιρεί βιαίως και τό χαστουκίζει Κοσσονακιώτατα. Η μήτηρ έπιτίθεται υβρίζουσα τόν υπάλληλον, ότε ό όπισθεν της ιστάμενος παντοπώλης της καταφέρει δεινόν διά ζυλού επί της κεφαλής κτύπημα και άρπάσας αυτήν εκ της κόμης της έσυρεν έξω του παντοπωλείου, ένθα πεσούσα επί του λιθοστρώτου έκτύπησεν εις τό πρόσωπον. Τό αίμα έροσεν άφθόνως και αι φωναί του μικρού προσεικλυνόν τους διαβαίνοντας υίτινες ήθροίζοντο περίξ της άναισθητότητος χωρικής. Κατά την στιγμήν εκείνην διήρχοντο και οι εργάται της κατασκευαζομένης σιδηράς γεφυράς· είδον τά διατρέξαντα και έχύθησαν έν τώ παντοπωλείω θορυβούντες. Τέλος μετά 1)2 ώραν επήγε χαμπάρι ή αστυνομία· παρουσιάζεται εις ύπαστήνομος μετά κλητήρων και διατάττει να όδηγηθ ή γυνή έν τη αστυνομία, τό πλήθος όμως έπεμβάινει και ζητεί να φυλακισθ ή

Εν τούτοις χαρητήσας σιωπηλώς ό Ιωάννης προσεχώρησε τεινων την χειρα εις τόν Πέδρο.

— Καλώς όρίσατε, κύριε, έψήφισεν ό βραζιλιανός.

Ο Ιακώβος Γρανδέν έπλησίασε τότε, ίνα λαβη την χειρα του φίλου του.

— Ποία έκπληξις! είπεν.

Οι άλλοι προισθάνοντο φρικώδη, τρομεράν σκηνήν. Εξ ένστικτου δέν έφάνησαν άναγνωρίζοντες τόν Λυκογιάννην, ώσει πράγμα τι είχεν είπει εις αυτούς ούδεμίαν να ποιήσωσιν επίδειξιν.

Όσον δ' άφορά τόν βαρόνον, ή ταραχή του τούτώ μεγάλη ήν, ώστε δέν έσκέφθη ότι τά παρόντα πρόσωπα ήσαν εκεί ως νευρόσπαστα, ών ήχυρά, άβρατός τις χειρ έκράτει τά νήματα.

Της πρώτης στιγμής της έκπλήξεως και του τρόμου παρελθούσης, ό βαρόνος γενόμενος κύριος έκτου ανέλαβε τό θράσος αυτού. Την κεφαλήν έχων προπετώ, ύψαμένην, τό βιέμμα πλήρες λάμψεων, μειδιάμα ειρωνικόν στερεοτύπως έντετυπωμένον επί των χειλέων του, προύχώρησε πός τόν Λυκογιάννην.

— Συγγνώμη, κύριε, τώ είπε· δέν ήκουσα καλάς πρό όλίγου τό όνομά σας· εύαρεστείθε να μοι είπητε ύπό ποιον όνομα σας άνήγγειλαν;

— Ε κλητήσσαι, κύριε, άπήγγειλεν ό νεώτερος με' άτα

παραγρῆμα ὁ ἔβραϊος, ἀλλὰ τοῦ ὑπαστυνόμου ὁσφραϊνομένου ἔβραϊκὸν κολύκορον καὶ μὴ ἐνδίδοντας εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν παρευρισκομένων, ἠγάπησέν τινα νὰ τῷ καταφέρῃ γρονθοκόπημα, ὅπερ μετέλλαξε τὸ ἀρχικὸν σχῆμα τῆς μορφῆς του. Οἱ κλητῆρες ἰδόντες ὅτι τὰ πράγματα ἐξόντιζαν καὶ προκισθάνθοντες ὅτι ἡ τρικυμία ἐμελλε νὰ ζεσπάτῃ ἐπὶ τῆς ράχους των, τὸ ἔραψαν λάσπη ἀφήσαντες, μάρμαρον τὸν ὑπαστυνόμον τους αἰ γεννάδει. Ἐν τῷ μεταξὺ διαδίδεται ἐν τῷ πλήθει ὅτι ἡ γυνὴ ἀπέθανε, καὶ τότε ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ παντοπωλεῖον καταστρέφεται, ἐνῶ ὁ κύριος τοῦ ἐξέπνεεν ἀπὸ τὰ κλωστοπυκνῶματα τῶν ἐργατῶν· τὰ πράγματα ἐδεινούντο ἠκούσθησαν ἐν τῷ πλήθει μερικαὶ φωναὶ «θάνατος εἰς τοὺς ἔβραϊους»· τὰ μαγαζεῖα ἐκλείοντο καὶ τὸ πλήθος ἐβάδιζε κραυγάζον ἀπειλητικῶς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητηρίου, ὅτε παρούσιάζεται ὁ στρατὸς καὶ ἐπέερχεται συμπλοκὴ ἐν ἧ ἐφρονεύθησαν περὶ τοῦ 20 ἀμφοτέρωθεν ἐκτὸς ὅμως τούτου ἐφρονεύθησαν ἡ σύζυγος τοῦ δικαστοῦ Μπικῶφ, μία μαθήτρια τοῦ γυμνασίου, εἰς ἔμπορος καὶ ὁ διάκονος τῆς μητροπόλεως οἵτινες εὕρισκοντο τὴν ἄραν τῆς συμπλοκῆς ἐν τῷ βουλευτῆρι τῆς Μόσχας.—Τὸ πλήθος μετὰ τὴν συμπλοκὴν διεσπάρη καθ' ὁμίλους ἐν ταῖς ὁδοῖς καταστρέφον πᾶσαν οἰκίαν καὶ κατάστημα Ἰουδαϊκόν.

Περισσότερον δυστυχῶς ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ καταστροφῇ ὑπέφεραν αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι· ἐκ τῶν πλουσιῶν μόνον τὸ μέγαρον τοῦ τοκογλύφου Στόμπεργ, τοῦ ἱατροῦ Στρέϊκερ καὶ τὸ μεγαλοπρεπές ξενοδοχεῖον «Αῤεάδην» κατεστράφησαν καθ' ὀλοκληρίαν. Τὰ καταστήματα ὑπέφεραν περισσότερο, καὶ ἰδίως τὰ πωλοῦντα ἔτοιμα ἐνδύματα, ἅτινα εἶναι μὲ τὰς μόντρας των μόνον καὶ αὐτὰς τετραυσιμένας. Πλησιάζει, βλέπετε, ὁ χειμὼν καὶ ἐν Ρωσίᾳ τὰ ἐνδύματα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰσὶν ἀναγκαϊότερα καὶ τῆς τροφῆς ἀκόμη, ὥστε ἀφοῦ τοῖς ἐδόθη κατ' ἀλλήλους εὐκαιρία ἕκαμον οἱ ἄνθρωποι τὴν προμήθειάν των, ἥτις ὅμως

ραξίας, διότι δὲν ἠκούσατε ἀναγγελλόμενον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ.

— Εἶχον ἀκούσει, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω πίστιν εἰς τὰ ὠτά μου. Ἄ! εἰσθε ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ!... Δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε, κύριε μαρκήσιε, εἰς τοὺς κυρίους τούτους καὶ εἰς ἐμὲ εἰς ποίαν οἰκογένειαν τοῦ Σαμαράνδ ἀνήκετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε.

Καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁ Λυκογιάννης εἶπεν.

— Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπῆρξέ ποτε παρὰ μία μόνον οἰκογένεια Σαμαράνδ, ἡ ἰδική μου. Ὁ πρόπαππός μου πιστὸς ὑπηρέτης τῆς βασιλείας κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικῆς δικαστηρίου. Ἡ προμήτωρ μου, χήρα τοῦ στρατηγοῦ μαρκησίου Λουδοβίκου Σαμαράνδ, ἐνυμφεύθη εἰς δεύτερον γάμον τὸν βαρόνον Δεσιμαίζ· ἐκ τοῦ πρώτου συζύγου αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν μαρκησίον Παῦλον Σαμαράνδ, τὸν πατέρα μου, ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τῆς ἄλλου υἱόν, τὸν βαρόνον Λέοντα Δεσιμαίζ, ὑμᾶς, κύριε, ὅστις εἰσθε καὶ θετός μου.

— Ψεῦδος, ψεῦδος! ἐπεφώνησεν ὁ βαρόνος· μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Τῶνόντι, τοῦτο εἶναι μεγάλη ἀβέλεια!

Καὶ μὴ συγκρατῶν τὴν βιαιότητα τῆς φύσεώς του.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἀπευθυνόμενος ἰδιαιτέρως εἰς

εἰς πολλοὺς βγήκε ζυγὴ, διότι μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου 350 περίπου εἶχον μπαγαρωθῆ ὑπὸ τῆς φεροφυλακῆς ὡς στασιασταί.

Σαχόλος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ κυρία μὲ τὸ ψεῖδι. Ἡ σκηνὴ εἰς Λουτρόν τῆς Σαξωνίας, γυναικεῖον. Πρῶτον πρόσωπον κουδούνισμα ἰσχυρὸν, πεισματάρικο, ἀκατάπαυστον, διότι ἐκεῖ κάθε καμπύρα τοῦ Λουτροῦ ἔχει τὸν ἠλεκτρικὸν τῆς κώδωνα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Δεύτερον πρόσωπον φωνὴ γυναικεῖα ἄξεια, σπαρακτικὴ: «Βοήθεια! Βοήθεια! Φεῖδι! Φεῖδι!» Τρίτον πρόσωπον ὑπέρβριαι καὶ θαλαμηπόλοι τρέχουσαι πρὸς τὴν λουτροκαμαροῦλα ὅθεν κραυγὴ κινδύνου ἐξήρχετο. Τέταρτον πρόσωπον ἡ λουομένη Κυρία, θεόγυμνος, σπαρταρούσα ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, καὶ οὔτε νὰ μείνῃ ἤθελε, οὔτε νὰ βγῇ τολμοῦσε. Μόνον φωναὶ σπαρακτικαὶ: Φεῖδι! Φεῖδι! Πέμπτον πρόσωπον: μετὰ τὰς φωνὰς μία λειποθύμια. Ἐκτὸν πρόσωπον μία τολμηρὰ κορασις ἐκ τῶν θεραπεινίδων χώνει τὸ χεῖρ της ὅπου τὸ μαῦρον πρᾶγμα ὀφροειδῶς ἐσεῖτο καὶ ἕκτον πρόσωπον: ἡ ἀναδυομένη ξένη πλεξούδα, ἡ ἐκληφθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας καὶ κυρίας τῆς πλεξούδας ὡς φεῖδι!

Τὸ μαγικὸν φυτόν. Καὶ μία εἰδησις εὐάρεστος ἀπὸ τὸ Τονκίνον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξάλισε τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἀνεκαλύφθη, λέγει, φυτὸν ἔχον μεγάλην θεραπευτικὴν δύναμιν. Ὁ φλὸς τοῦ φυτοῦ τούτου οὐ μόνον θεραπεύει τὴν ὑδροφοβίαν, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ δαγκάματα δηλητηριωδῶν ἐντόμων. Ἐχει ὅμως καὶ τὴν ἀνκπόδῃ του τὸ μαγευτικὸν φυτόν. Ἄμα τὸ

τοὺς κυρίους Βιολαῖν καὶ Μωριέν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς ἄθλιος ἀπατῶν!

Ἐν τῇ αἰθούσῃ διηγέρθη ὑπόκωφός τις ψιθυρισμός. Ὁ Λυκογιάννης ὠχρίασε, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ διεσάλησαν· ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ ἐμειδίασε καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ βαρόνος ἐξηκολούθησε:

— Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀδελφός Παῦλος Σαμαράνδ, ἀποθανὼν ἐν ναυαγίῳ τῷ 1847, δὲν ἐνυμφεύθη καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη υἱὸν νόμιμον. Ἐπαναλαμβάνω, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τυχοδιώκτης, ἀχρεῖς ἀπαταίων!

— Ἐν τούτοις, κ. βαρόνε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Μωριέν, ὁ νεανίας οὗτος ἐμιλεῖ μετὰ πολλῆς βεβαιότητος.

— Μετὰ τῆς βεβαιότητος ψεύστου, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, δὲν ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ οὐδεὶς συγγενικὸς δεσμός. Τί κάμνει; πόθεν ἔρχεται; Ἄς τὸ εἰπῇ.

— Κύριε βαρόνε Δεσιμαίζ, θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ὁ Λυκογιάννης διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς.

— Δὲν θὰ τὸ μάθω! εἶπεν ὁ βαρόνος ὑψῶν μετ' ἀποστροφῆς τοὺς ὄμους.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτόν:

— Ἄ! ἀνέκραξε μετὰ παταγώδους φωνῆς, ἄξιοι ὅτι εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ! Ἄς τὸ ἀποδείξῃ λοιπόν!